

Snorri Brend

Hvørjum realitysendingum hyggur tú eftir?

— Eg og konan hugdu fyrst í 90'unum eftir onkrari av slíkum sendingum — Robinson, men síðani tá havi eg ikki hugt eftir nakrari. Og eg kundi faktist heldur ikki hugsað mær tað, tí tær eru so yvirflatiskar, yvirspældar og tað er týðiligt at fólk bara eru við, fyri at fáa uppmærksemi og gerast víðagitin og fáa pening burturúr. Her verður lítið og einki hugsað um eitt lív aftaná, at sendingin er liðug. Men eg ivist onga løtu í, at slíkar sendingar — sum til dømis Big Brother og Robinson — hava stóran áhuga millum tey ungu. Hinvegin — kemur Dr Phil við í eitt slíkt reality-upplegg, so er tað ein fin fin sending, sum eg hyggi rættiliga ofta eftir. Her fært tú hóast alt nakað at vita, eina góða sálarfrøðiliga frágreiðing um trupulleikar í eini familju, samfelagi og aðrastaðni. Slíkar sendingar eru gott sjónvarp og geva okkum at hugsa um og reflektera yvir aftaná.

Hvat er tað besta við reality sendingum?

— Henda sendingin — haldi at hon æt Gold Divers — var um nakrar

familjumenn sum fóru frá familju og arbeiði ta longu leið til Alaska, at finna sær eydnuna í gulli. Men teir finga at sanna, at tað er ikki alt gull sum glitrar, tí tað gekst teimum stak illa at finna nakað. Sendingin vísti greitt, hvat tað vil siga at offra alt fyri at finna gullið. Tað gekst teimum ikki serliga væl í sendingini, og hon vísti greitt, hvussu týðningarmikið tað er at alt fyrireikingararbeiðið er gjørt til lítar, áðrenn ein byrjar eina slíka verkætlan. Hetta var fint sjónvarp, tí her komu allar kenslurnar fram — harmurin og ósemjurnar, tí einki var at finna; gleðin og bjartskygnið, tá ein lítill gullklumpur var at síggja. Eg

haldi, at hóast sendingin gekk fyri seg langt burturi frá okkum, so segði hon mær nakað um tær psykologisku mekanismurnar í einum felagsskapi — har summir draga lessið, aðrir draga niður og aðrir bara fylgja við.

Hvat er tað ringasta við reality sendingum?

— Sum nevnt omanfyri eru nógvar av sendingunum — OK, eg havi sníkt meg at hyggja eftir nøkrum minuttum í onkrari sending — yvirspældar, langt frá veruleikanum uttan fyri upptøkuhølið, og uttan hald í veruleikanum. Og tað ger sít til, at hetta als ikki hóskar til mín og sum eg ikki tími at brúka

tíð uppá. Tað ringasta er eisini, at konseptið er keypt aðrastaðni frá, tí pallurin er tann sami og uppleggið er alt tað sama. Og fyri at gera søguna uppافتur verri, so — nú giti eg! — rokni eg ikki við, at nakar av hesum gullgravarunum vildu luttaka í eini slíkari sending uttan at hann fekk eitt oyra — ella bæði tvey — fyri at luttaka í sendingini. Tað færdi eftir mínum tykki at teir spældu ein, kanska instrueraðan leiklut frá programleiðaranum, og sum ger sít til at alt er eitt sindur veruleikafjart. Nei, gev mær heldur eina góða dokumentarsending — ein sum er Made in Faoes.

Lillian Dalsgaard

Hvørjum reality sendingum hyggur tú eftir?

— Eg haldi, at tað er sera gott undirhald at hyggja at sendingum, ið bera evni, ið eg sjálv havi sera stóran áhuga fyri. Til dømis tónleika sendingar sum X-Factor, The Voice, Toppen af poppen, popstars og Idol. Slíkar sendingar kunnu altíð taka fólk av bóli, og oftast fært tú eina WOW kenslu og tað er júst hetta, tú bíðar eftir, tá ið talan er um reality. Tað eru óteljandi upptøkuroyndir á alnótini við fólk, ið ongantíð hava sungið fyri nøkrum fyrr, og tá tey koma út á ein pall, so taka tey áskoðararnar av bóli. Eisini sendingar sum Xtream makeover haldi eg, er gott undirhald. Her er talan um púra vanlig fólk, ið fáa møguleikan at broyta teirra stíl og útsjónd, og tey fáa hjálp at síggja seg sjálvan vid nýggjum eygum. Sendingar, hvar tú kemur heilt tætt uppá tær stóru stjørnurnar, hvar tú fært meiri at vita um teirra hugsanir og meiningar, haldi eg eisini vera áhugaverdar, tí her hava tey møguleika at greiða frá teimum mongu søgum vit hoyra um tey.

Hvat er tað besta við reality sendingum?

— Tað er uttan iva tað, at tað eru heilt vanlig fólk, ið tú hittir úti á

annan hátt, er fólksins rødd sum av sonnum sleppur at tosa. At hvørt einstaka menniskja hevur ein møguleika at vísa, hvør hann ella hon er.

Hvat er tað ringasta við reality sendingum?

— Eftir mínum tykki, so haldi eg longu at nógvar reality sendingar eru farnar ov langt og okkurt sigur mær, at hetta bert er byrjanin. Fólk eru rættiliga líkasæl við hvussu tey ofta verða sýnd og tað eru sum so eingi mörk fyri, hvussu nógv fólk vilja

útseta seg sjálvan fyri, uttan at hugsa um hvørjar avleiðingar hetta kann hava við sær. Tá ið fólk hugsa reality, so giti eg, at nógv hugsa at einki er lagt til rættis, og at alt bara er treytað av teimum persónligheitunum sum luttaka, men soleiðis er tað sum oftast ikki. Tað er rættiliga lætt at klippa eina sending saman so at tað, sum til dømis varð sagt í einum samteksti verður klipt sum eitt svar uppá ein heilt annan spurning, og longu her kann meiningin broytast fullkomiliga. Her velja vit oftast at peika og flenna, ístaðin fyri at vera atfinningarsom og seta spurnartekin við, og tað er júst hetta, ið kann vera vandin við at luttaka í eini reality sending.

gøtuni hvønn dag, sum eru høvuðspersónar í reality sendingunum. Fólk, sum øll kunnu samanbera seg við, tí tað er tað vit gera, tá ið vit hyggja at realitysendingum. Um eg siti saman vid vinkonum mínum eitt kvøldi og vit hyggja at einari reality dating sending, so verður tað verður dúgliga kjakast um hon ella hann nú hevur valt tann, sum vit sjálvar høvdu valt. Um hon hevði valt tey røttu klæðini, ella hví hárið var sett soleiðis, sum tað nú var. Vit fáa beinanvegin eina meining um tað sum sagt og gjørt verður tí at valið verður tikið av tí einstaka persóninum, sum nú luttekur og ikki av øllum teimum fólkunum, ið standa hinumegin kameraði — ella tað halda vit. Nakað annað er eisni, at tað á ein ella

